

Гърсачи на талисмани

ПОДАРЪК
ТАЛИСМАН ПОДКОВА!

Сребърният вир

Ейми Трий

Илюстрации Гуен Милард

enthusiast

ЕЙМИ ТРИЙ СРЕБЪРНИЯТ ВИР

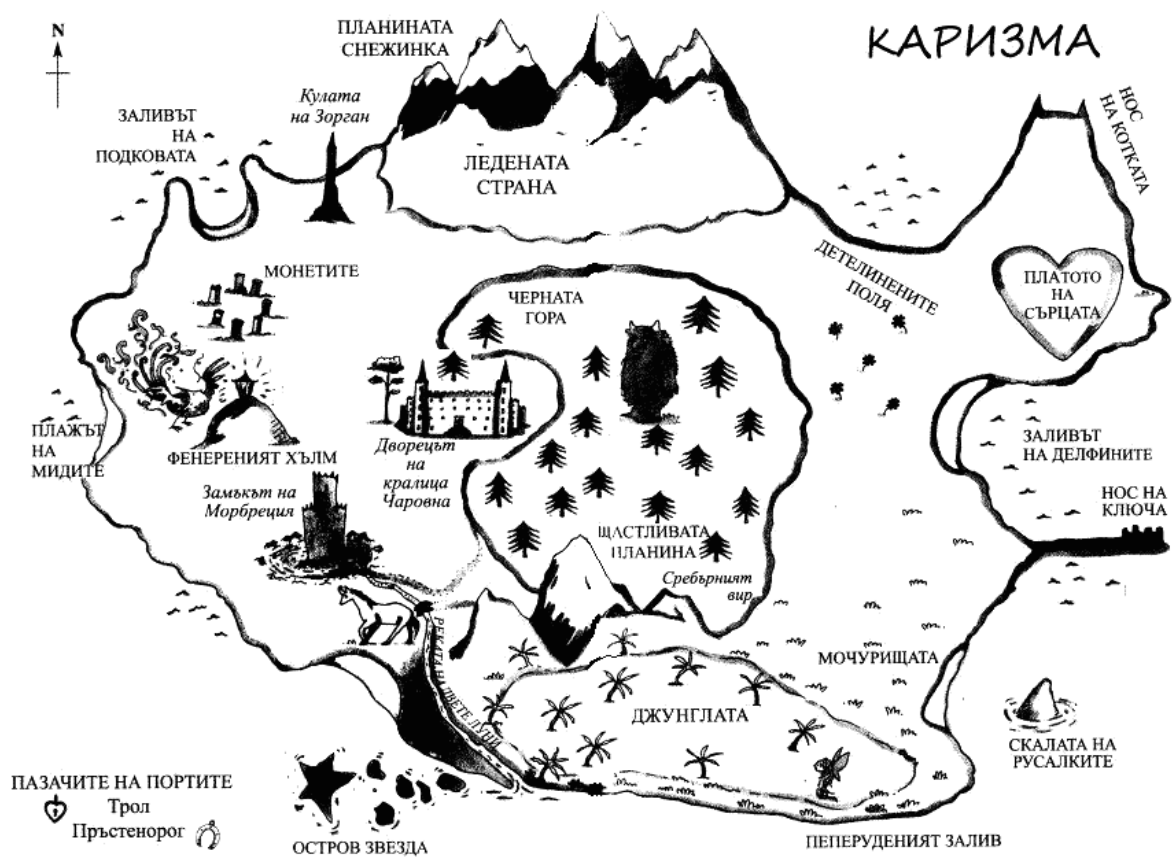
Превод: Александра Калугерова

chitanka.info

Кралицата на Каризма е загубила гривната си и тринадесетте магически сребърни талисмана на нея. Но Сезам Браун ще ги открие! Вие също можете да станете търсачи на талисмани!

Сезам откри сърцето — първият от тринадесетте талисмана от гривната на кралица Чаровна. Но мисията на момичето едва сега започва. Още дванадесет талисмана трябва да бъдат намерени и върнати на законния им собственик. В поредното приключение Сезам и най-добрата ѝ приятелка Мадри ще трябва да избягат от злия магьосник Зорган и неговите помощнички — феите Никс и Дина. Последвайте двете момичета, за да откриете подковата — вторият талисман от гривната на кралицата на Каризма.

На родителите ми Дъглас и Джорджина
С обич и признателност
Ейми

ПРОЛОГ

ТРИНАЙСЕТТЕ ТАЛИСМАНА НА КАРИЗМА

Чаровна стана кралица на Каризма и мъдрата и красива Сребърна фея ѝ даде ценен дар — гривна. На нея висяха тринайсет сребърни талисмана.

Така повеляваше законът на Каризма. Щом дойдеше нов владетел на власт, Сребърната фея изработваше специален подарък, който да му помогне да се грижи за наследения свят. И този път това беше гривна. Жената обясни на кралица Чаровна, че бижутото е магическо, защото може да управлява природните сили и да пази всичко в хармония. Кралицата трябваше да се грижи за гривната.

Докато кралица Чаровна — и единствено кралица Чаровна — притежаваше талисманите, всичко щеше да бъде наред.

И така беше, докато гривната не бе открадната от един паяк и не попадна в ръцете на магьосника Зорган.

И настъпи хаос!

* * *

На меката светлина на свещта Сребърната фея се умисли. Търсенето на талисманите беше започнало. Сезам бе открила гривната и първия от тях — сърцето, и ги беше пренесла на сигурно място в Чуждия свят.

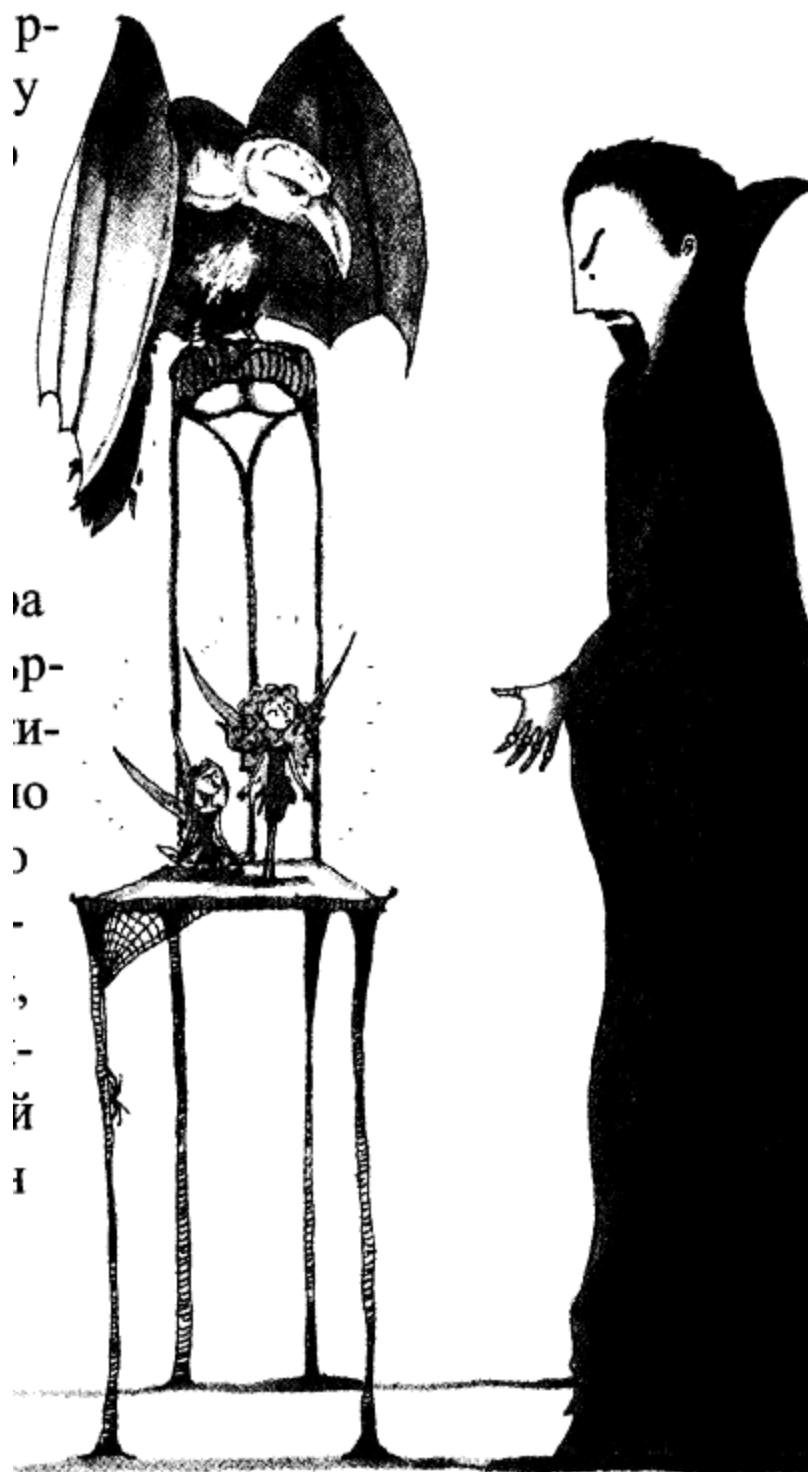
Една от тринайсетте магически свещи беше угаснала. Останалите дванайсет щяха да светят, докато талисманът, на който бяха наречени, бъдеше открит. Дали Сезам щеше да има куража да изпълни мисията си докрай?

— Изборът ми беше правилен — каза Сребърната фея, убедена, че е намерила точния човек. — Тя ще се върне, за да продължи търсенето, не се съмнявам в това!

ПЪРВА ГЛАВА

Зорган крачеше нервно, а в главата му се въртяха мисли като водовъртеж. Размишляваше върху някои скорошни злополучни събития. Планът му да присвои гривната се обърка ужасно — неговата стара противничка — Сребърната фея, се бе погрижила за това. Дори само при мисълта за нея го побиваха тръпки. Магьосникът бе убеден, че тя е омагьосала бижутото, за да не може той или някой друг, освен кралица Чаровна, да го носи. Черният белег на китката му постоянно и болезнено му напомняше, че Сребърната фея си бе свършила работата добре.

Зорган си спомняше мимолетното чувство на радост, което изпита, когато си сложи гривната. Ах! Тази сила трябваше да бъде негова! Но не му бе писано. Ядосан, той удари с юмрук по масата и се

прокле, задето разпиля талисманите. Трябваше да ги намери. И унищожи. И надпреварата за тях започна!

* * *

Гръм стресна тримата спътници на Зорган, които му помагаха в търсенето. Това бяха бандралата Ванда, настанила се на стол с висока облегалка, и куклените феи Никс и Дина.

— Две нови мои създания — Зорган ги представи на Ванда за пръв път.

За обикновения наблюдател Никс и Дина изглеждаха като млади феи с дълги коси и палав поглед. Но при една по-обстойна инспекция се разкриваха студените им кристални очи и стоманените им крилца, фини като паяжини. Феите летяха като смъртоносни стрели и бяха програмирани да се подчиняват на магьосника без възражения.

Ненадейният звук наруши спокойствието на Ванда.

— Тихо, тихо! — изгука Зорган успокоително, докато галеше птицата по перата. Той се привърза към нея веднага щом Ванда си направи гнездо на кулата му. Двамата станаха неразделни. Тя плесна с криле, за да запази равновесие, и отново се намести върху стола.

Ванда наблюдаваше как Зорган се обърна към Никс и Дина. Феите стояха нащрек в очакване на заповедите му.

— Време е да ви изпитам — каза магьосникът. — Да ви дам задачи. Да изпробвам уменията ви.

Ярките очи на Никс и Дина проблеснаха в очакване.

— Спомняте ли си онзи... ъъ... злощастен инцидент с гривната и талисманите? — продължи той, докато се любуваше на един натруфен пръстен на пръста си.

Зорган замълча за момент, за да види дали двете го бяха разбрали. Те веднага реагираха.

— Да, господарю! — отговориха в един глас.

— Тя ви изгори, когато си я сложихте — каза Никс.

— И вие я изхвърлихте! — добави развълнувано Дина.

— Спала^[1]! — възкликна Зорган, възхитен от отговорите. — Е, трябва да си върна талисманите и да ги унищожа. Но има хора, които искат да ги присвоят. Налага се да ги спрем!

— Кой са те? — попита Дина.

— Морбреция за начало — отвърна магьосникът, — сестрата на кралица Чаровна. Решена е да ги намери, въпреки че се съмнявам да са й от полза. Глупаво момиче! А освен това ми е бясна!

Дина се сети как Зорган подмами Морбреция да открадне гривната от кралицата. И тя се бе вбесила, когато магьосникът я изхвърли.

— Заповедите разбрани! — усмихна се злобно Дина.

— Добре — отвърна Зорган.

— Кой друг? — попита Никс, също нетърпелива да се докаже.

Зорган се поколеба. Не беше сигурен, но бе чувал истории за една чуждоземка. Момиче на име Сезам... Сезам... *Браун!* Тя беше забелязана около двореца на Чаровна.

— Има едно момиче... — каза той с леден тон. — Една нахална чуждоземка. Тя ще съжалява, че въобще е стъпила в Каризма. Искам да науча всичко за Сезам Браун!

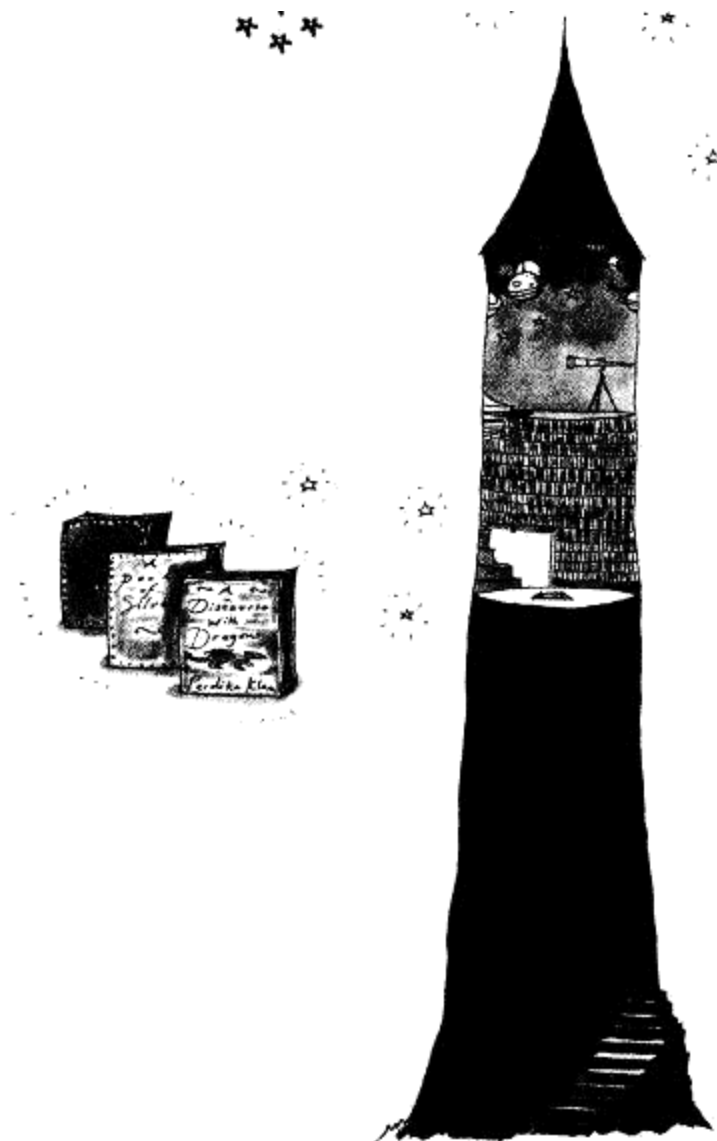
Феите потръпнаха от злобата в гласа му.

— Ще бъде сторено, господарю! — увериха го те.

И Никс, и Дина отлетяха с едно махване на крилцата.

Всички кабинети в кулата, дори изследователският кабинет на Зорган, бяха кръгли и приличаха на пластовете на торта. Неговият беше подреден от долу до горе с книжни рафтове, перфектно извити, за да прилегнат до стените. Библиотеката на магьосника съдържаше стотици книги за астрономия, астрология, фолклор, митове и магии.

Сега, след като Никс и Дина тръгнаха, той прекоси стаята, за да избере няколко книги. Ванда го последва и кацна на един полилей, за да го наблюдава по-добре от високия си пост. Той разглеждаше един ред с книги с кожена подвързия.

Първо свали „Беседа с дракони“ от Пердика Клъм. Авторката, известна драконоложка, бе прекарала целия си живот в изучаване на драконите и се беше научила да говори езика им, наречен драконски. В книгата имаше списък от фрази, които Зорган сметна за полезни. Следващата книга бе „Сребърният вир“, а след бърз поглед на един ред с енциклопедии, намери старо копие на „Редки магии и заклинания“.

— Така — каза Зорган и издиха един слой прах от корицата. — Това също ще ми потрябва.

Той притисна тежките томовете към гърдите си и се заклатушка нагоре по спираловидното стълбище към своята Звездна стая, която се намираше на точно сто деветдесет и пет усукани стъпала от върха на кулата. Ванда литна напред и зацвърча от радост. Обичаше да лети високо, високо.

Звездната стая бе цялата от стъкло. Зорган спря за минута, за да си поеме дъх и да се наслади на небесната гледка. Беше великолепна!

Необятността на звездното небе винаги го очароваше. Тук, горе, магьосникът намираше вдъхновение. Тук той твореше своите магии!

Загледан в Каризма, Зорган спря погледа си върху Щастливата планина в далечината. Той веднага извика в съзнанието си образа на Сребърния вир и неговата пазителка — Сребърната фея. Скоро Зорган щеше да получи възмездие!

Но за да постигне това, трябваше да свърши доста работа. Магьосникът се настани удобно в едно кресло, отвори „Сребърният вир“ и започна да чете...

„СРЕБЪРНИЯТ ВИР

ОТ СРЕБЪРНАТА ФЕЯ

ИЗДАТЕЛСТВО «ФОРТУНА», КАРИЗМА

Предисловие от Сребърната фея

Течното сребро, което се среща във вир в Щастливата планина, е уникално за Каризма и доста различно от ценните метали на другите светове. Точният произход на Сребърния Вир е неизвестен, но едно е сигурно: той е сякаш вечен, защото колкото и сребро да използваме, вирът се пълни винаги от само себе си — сякаш има никаква магия!

Разказват се редица легенди, опитващи се да обяснят откъде се е появил, но най-разпространеното вярване,

останало и до днес в Каризма, се основава на следната интригуваща легенда.

ЛЕГЕНДА ЗА СРЕБЪРНИЯ ВИР

В далечни времена, когато драконите се срещали също толкова често, колкото котките, драконка на име Агапого^[2], живеела в пещера в Щастливата планина и пазела огромно сребърно съкровище. Монети, свещници, съдове, сребърни сервизи, подноси, бижута и украшения били струпани до тавана.

Как Агапого се бе натъкнала на това удивително съкровище и какво е възнамерявала да прави с него, остава загадка, но тя бранела среброто като очите си. И стотина години никой не се осмелявал да го доближи. Нейният рев тътнел като гръм. Хората били така привикнали с шума, че не му обръщали внимание. До деня, в които той престанал.

Точно този ден един грибъл се разхождал случайно в планината и паднал в пещерата. Щом се съвзел от падането, не могъл да повярва на очите си. Намирал се в пещера, пълна със съкровища, а Агапого спяла непробудно. Решил да открадне няколко вещи и да си тръгне, преди драконката да се събуди. И това било напълно възможно, ако грибълът не направил една глупава грешка.

Защото от цялото това огромно съкровище той не могъл да устои на един сребърен бокал^[3], намиращ се точно под носа ѝ!

Някой по-разумен крадец би размислил, преди да го вземе, но не и грибълът — всеизвестен факт е, че те не са особено умни. Веднага щом Агапото усетила, че бокалът се помръдва, тя отворила очи и какво да види: грибъл с нейното съкровище в ръка! Почервенияла от гняв, замахнала с опашка като с бухалка (сигурен знак, че един дракон е наистина ядосан) и запратила всичко във въздуха.

Заревала така, че планината се разтресла и огън избълвал от ноздрите ѝ като от вулкани близнаци.

А ето и най-интересната част от историята: топлината на тези две пламтящи струи *разтопила* цялото сребро! Съкровището, до последната мъничка чаена лъжичка, станало на масло. И така се появил *толкова* дълбок вир от сребро, че Агапото се удавила.

Как грибълът оживял след изпепеляващия дъх на Агапого и удара на опашката ѝ, никога няма да разберем. Но той бил единственият свидетел на последните ѝ мигове драконски живот. Говори се, че въпросният грибъл бил споделил с приятел:

— Агапого се опитваше да се спаси, гърчеше се в агония. Тогава среброто около нея забълбука и тя потъна на дъното. А няколко големи мехура изплуваха на повърхността и се пукнаха.“

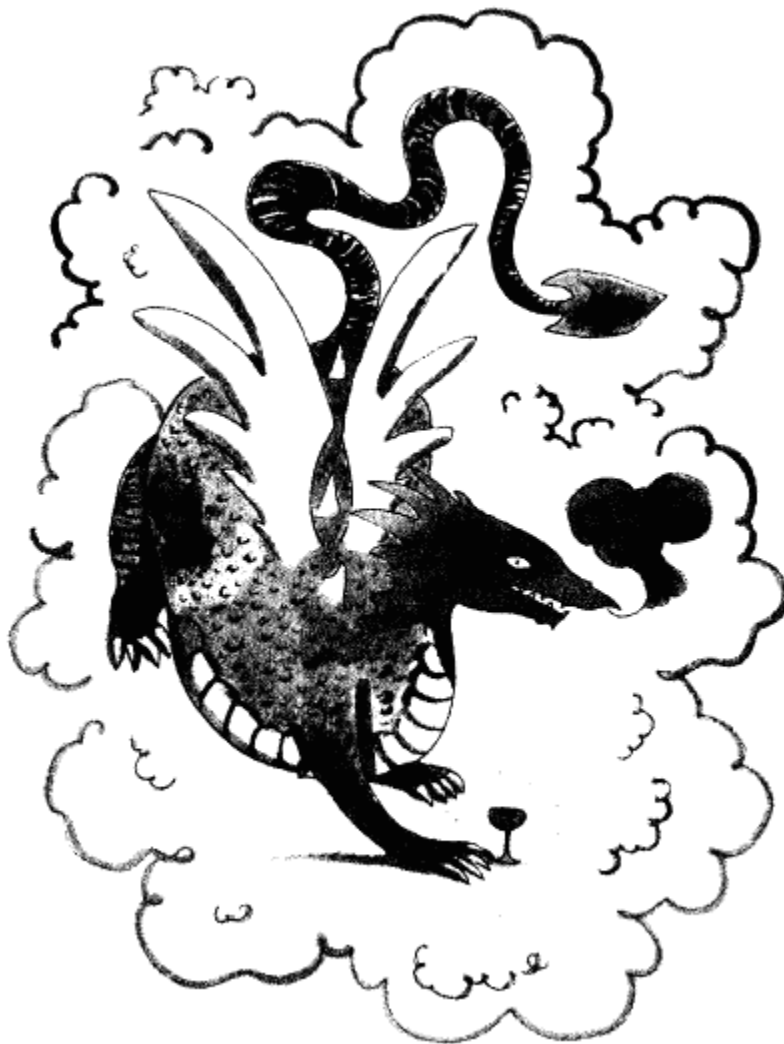

Лека усмивка заигра на устните на Зорган, докато той затваряше книгата.

— Злополучен край за Агапото — сподели той с Ванда и се пресегна към „Беседи с дракони“. След като провери за произношението на някои думи в речника на драконския език, магьосникът се изправи и отвори своето копие от „Редки магии и заклинания“ на страница, която бе отбелязал. Ръцете му затрепериха. Дори и могъщите магьосници се страхуваха. Направеше ли само една грешка, произнесеше ли само една грешна дума... кой знае какво можеше да се случи. Зорган си пое дъх и произнесе:

★ АПОСТ
СНАРГАЛ
ИНЦЕНДУС
АГАПОГО! ★

Ужасен вятър засвистя около кулата и една силна въздушна струя удари магьосника по челото. Тогава от нищото се появи призрачен дракон. Крилата му бяха големи като корабни платна. Сребърни люспи зловещо блестяха в тъмното, а в ноктите, остри като кама, създанието държеше бокал. Зорган бе призовал духа на Агапото — драконката от Сребърния вир!

Силният удар запрати Зорган на пода. Ванда хвърчеше изплашено из стаята. Докато бавно се изправяше, магьосникът се поклони и се обърна към Агапого на драконски:

*„Пий от сребърното блато ти
или в дълбините му лети.
Заповядвам ти да се подчиниш.
Всяка капка изцеди, без да се двоумиш.“*

Мълния озари нощното небе, последвана от оглушителен гръмотевичен рев.

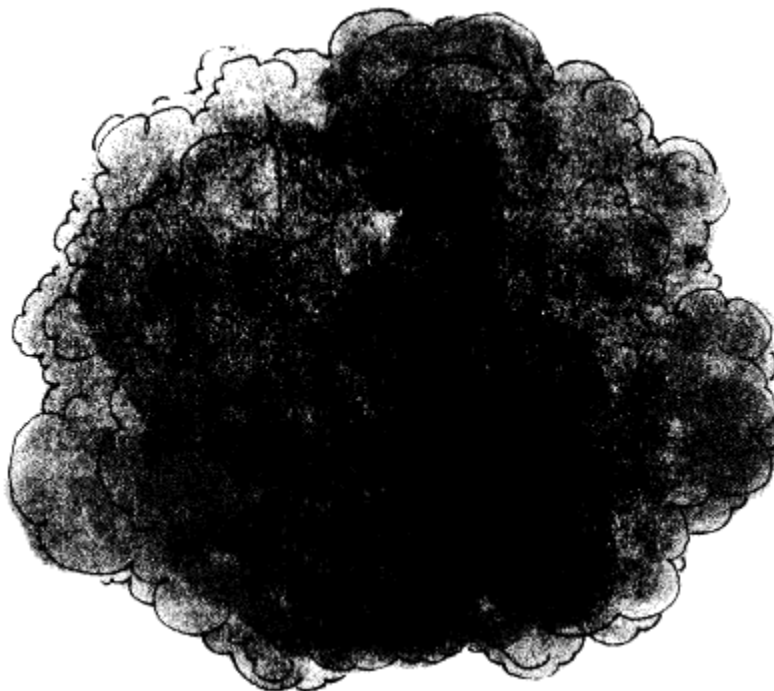
Тогава духът на Агапого проговори и ярост бликаше от всяка дума:

*„Как посмял си да ме призовеш от дълбините
и да ме пробудиш от вечния ми покой?!
Магьоснико, глупак си ти,
щом искаш да пия от безценния ни вир!
Свободен ако бях, бих оборил заклинанието ти,
Но уви, твоят пъклен план не ще се осуети.
Ще го направя, но бъди предупреден,
Че ще бъда аз отмъстен!“*

Тогава блесна ослепителна светлина и оглушителна експлозия разтресе небето. Зорган закри лицето си от страх, а когато отново погледна, духът на Агапото се беше изпарил сред облак дим и единствено думите му останаха да отекват в съзнанието на магьосника.

---

[1] На езика, на който се говори в Каризма, това е възклицание, което значи „Чудесно!“. — Б.пр. ↑

[2] Предпочитано име за дракони, което означава «бълващ огън». — Б.пр. ↑

[3] Бокалът, откраднат от Агапото, днес се използва от грибълите в церемонии, на които те пият отвари от листа, даваща им сила. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Беше горещ петъчен следобед, последният училищен ден преди края на срока. Сезам Браун седеше в клас и си драскаше в тетрадката. Нейната най-добра приятелка, Мади Уеб, беше до нея и я гледаше. Нито една от двете не слушаше какво говори учителката им по история, госпожа Уилкс.

Една от причините беше, че Сезам и Мади току-що бяха започнали уроци по езда. Инструкторката, госпожица Лък, им бе предложила да отидат и да помагат в конюшните по време на ваканцията.

— Така ще научите много за понитата — бе казала тя.

Но имаше и друга причина. Откакто се бе върнала от Каризма, Сезам не спираше да мисли за своето приключение.

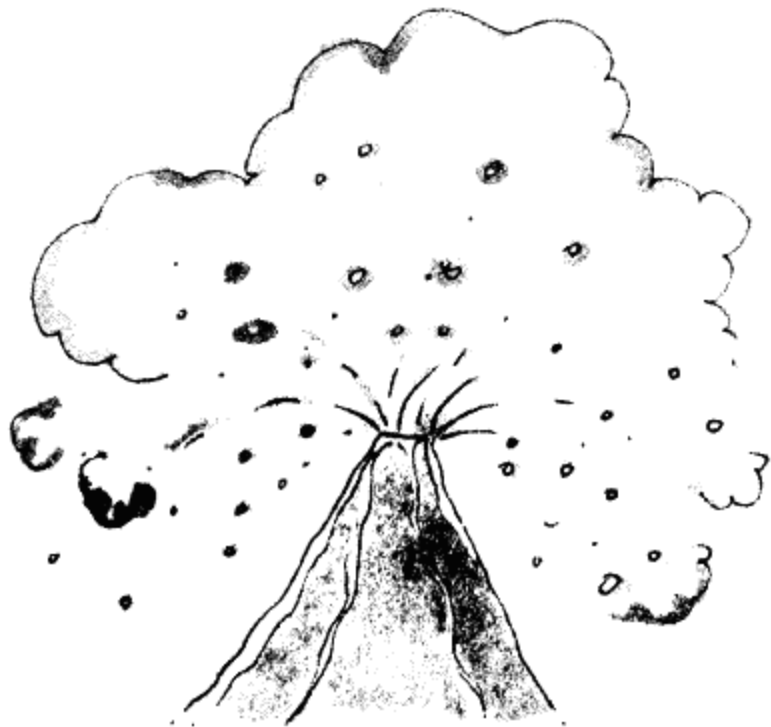
Когато госпожа Уилкс се обърна да напише нещо на компютъра си, Мади подаде бележка на Сезам: „Какво е това?“

— Нещо, което намерих, когато ходих в... — прошепна Сезам, но изведнъж замълча.

Госпожа Уилкс се бе обърнала и гледаше право в нея!

— Кой може да ми каже името на града? — попита тя, като сочеше на картата, проектирана на бялата дъска. — Сезам? Би ли отговорила?

Класът на Сезам бе учил за римляните, а госпожа Уилкс им бе разказала за един вулкан, който изригнал и покрил цял град с гореща пепел.

Сезам се притесни и изстреля това, което щеше да каже на Мадри:
— Каризма!

— Не — отговори госпожа Уилкс и я погледна озадачено. —
Никога не съм чувала за това място. Трябва да ни разкажеш за него
някой път!

Класът избухна в смях, а Сезам потъна от срам.

— Някой знае ли правилния отговор? — попита госпожата.

— Помпей — отговори Оливия, която винаги внимаваше.

За късмет на Сезам звънецът удари и всички забързаха навън.

— За малко! — отдъхна си тя, докато двете с Мадри пресичаха
игрището. — Ами ако госпожа Уилкс ме бе накарала да разкажа за
Каризма?

— Но на мен трябва да разкажеш — отвърна Мадри. — Ти ми
обеща, не помниш ли?

Самата истина. Сезам бе обещала, но оттогава все нямаше
подходящ момент. Сега също не можеше да стане, защото баба й Лоси
и госпожа Уеб ги чакаха, за да ги приберат от училище.

— Ще ти разкажа довечера! — отговори й тя и направи техния
таен знак.

= Обещавам. Ще си удържа на думата!

— Не забравяй да си вземеш принадлежностите за езда за утре — подсети я Сезам, защото Мади беше много разсеяна понякога.

— Ще ги взема — отвърна Мади. — Ще се видим по-късно!

Вечерта Мади пристигна в къщата на Сезам с претъпкана чанта. Беше опаковала пижама, комплект за баня, храна, достатъчна за пир, и всичките ѝ принадлежности за езда. Този път Мади не беше забравила нищо!

Госпожа Уеб и бащата на Сезам си говореха на вратата.

— Съжалявам, Ник — каза госпожа Уеб. — Сякаш се е приготвила да остане седмица, а не една нощ!

Бащата на Сезам се ухили.

— Няма проблем — отговори той, докато помагаше на Мади с багажа ѝ.

— Най-вероятно ще си бърборят цяла нощ — каза госпожа Уеб. — Знаеш какви са.

— Да! — отвърна Ник. — Ще ги откарам в конюшните сутринта на път към работа. Ако изобщо станат навреме.

— Чух те, тате! — провикна се Сезам от стълбите. Двете с Мади се мъчеха да качат чантата. — Ще бъдем готови много преди теб. Ще видиш!

Родителите им се засмяха.

— Вярвам им — каза Ник. — Сигурно ще бъдат готови за езда още на разсъмване!

* * *

Понякога Сезам и Мади канеха и приятелките си Джема и Лиз. Тези нощи бяха забавни, но тази вечер беше изключително специална, защото бяха само те двете; всъщност бяха четирима, ако броим и Чипс,

и Пинс, които бяха използвали до стаята на Сезам, за да бъдат с момичетата. Двете приятелки обожаваха да прекарват времето си заедно. Споделяха тайни, които не биха казали на никого друго. Разбира се, Сезам имаше до себе си баща си и баба си Лоси. Откакто майка ѝ бе починала, баба ѝ се беше превърнала в нейна втора майка. Но въпреки това имаше някои неща, които тя смяташе, че не може да обсъжда дори и с нея. Като пътешествието си до Каризма! Това беше тайна, която можеше да сподели само с Мади — поне засега.

Сезам взе плюшеното си мече Алфи и силно го прегърна.

— Спомняш ли си онзи ден, когато те чаках пред „Тип Топс“? — започна тя.

— Тъх — отвърна Мади, докато дъвчеше една сладка. — Закъснявах, както винаги!

И Сезам започна своя разказ за това, как бе попаднала в един странен свят, наречен Каризма, как бе срещнала и бе помогнала на две тунганори на име Фиг и Хоб, които живееха в Черната гора, а Мади слушаше като омагьосана.

Сезам бе намерила една красива сребърна гривна, която принадлежеше на кралица Чаровна. На нея бе закачен талисман във формата на сърце. И най-накрая Хоб ѝ бе помогнала да избяга от

ужасно създание, наречено грибъл. Докато привърши, Мади вече стоеше с широко отворена уста.

— Божичко! — промълви тя. — Всичко това *наистина* ли се е случило? Кажи ми честно.

— Да — отговори Сезам. — Ето виж!

Тя остави Алфи на възглавницата и вдигна кутийката с бижута, която винаги държеше до леглото си. Първо показва на Мади чудата рисунка върху капака.

— Това някакъв шифър ли е? — попита приятелката ѝ, докато разглеждаше странните символи.

— Да! — развълнувано отвърна Сезам. — Отне ми векове, но го разгадах. Означава *магическа гривна*.

Тогава тя отвори кутийката и разкри своята най-голяма тайна. Вътре на поставката беше сребърната гривна на кралица Чаровна. А в едно малко отделение стоеше сърце с миниатюрна ключалка.

— Ау! — ахна Мади.

— Работата е там, че трябва да се върна обратно — каза Сезам. — Дванайсет талисмана все още липсват.

Когато приятелката ѝ разгледа по-отблизо гривната, забеляза празните халки.

— Чудя се какви ли са? — запита се тя.

Сезам ѝ разказа за плета, който бе видяла около дворецовата градина на Чаровна. Той беше подстриган във формите на всички талисмани, закачени за гривната. Притвори очи и се опита да си ги спомни.

— Видях котка и делфин, луна и звезда... мида, детелина и... пеперуда.

— Дотук са седем — каза Мади, която тихичко броеше, докато Сезам говореше.

— Точно така — продължи да размишлява на глас Сезам. — Сигурна съм, че имаше още подкова и снежинка... фенер и... едно такова кръгло, което май беше монета. О, да, и ключ!

— Дванайсет — отбеляза Мади.

— Със сърцето правят тринайсет! — отговори Сезам. — Трябва да се върна обратно и да намеря липсващите. Много е важно кралица Чаровна да си ги върне. Но искам и да разбера какво се е случило с Хоб. Като си спомня за онзи грибъл...

— Как? — попита Мадн. — Искам да кажа, как ще стигнеш до Каризма?

— Там е проблемът — отговори Сезам. — Не знам как стигнах дотам. И представа нямам как да се върна!

ТРЕТА ГЛАВА

— Губим сребро! — каза Сребърната фея.

Думите ѝ отекнаха зловещо в пещерата.

— Ай! — възкликна красивата млада жена, която стоеше до нея. Беше кралица Чаровна. — Първо моята гривна, а сега и това!

Меко казано, това бяха тревожни новини. Сребърният вир в Щастливата планина бе винаги пълен. Колкото и сребро да се използваше, той мистериозно се пълнеше отново.

Двете жени застанаха по-близо, за да разгледат вира, който блестеше на доста по-ниско равнище отпреди.

— Равнището на среброто е по-ниско от последния път, в който го видях — отбеляза Сребърната фея.

— Сигурна ли си? — попита Чаровна, надявайки се Сребърната фея да греши в преценката си.

— Да — отвърна Сребърната фея със загрижен поглед. — Забелязах промяната скоро след като Вашата гривна с талисмани беше открадната. Отначало помислих, че е съвпадение, но... сега не съм толкова сигурна. Може би има връзка между двете неща.

— Какво имаш предвид? — попита кралицата, въртейки кичур коса около пръста си. Беше напълно объркана. Щеше ли някога да разбере бързата мисъл на Сребърната, сглобяваща винаги парченца от пъзела и поставяща ги на точните им места? — Спомням си, че ми спомена, че Зорган е замесен?

— Точно така! — отвърна Сребърната фея. — И нещо ми подсказва, че е замесен и в това...

Внезапен студен полъх я накара да потръпне и ужасно видение се мярна пред очите ѝ. Един дракон се гърчеше в Сребърния вир и се бореше за живота си! Тя ахна и затвори очи. А когато отново ги отвори, образът вече го нямаше.

— Какво има? — попита Чаровна. — Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак!

— В известен смисъл... мисля, че видях — бавно отвърна Сребърната фея. — Ваше Височество, опасявам се, че Зорган е направил нещо ужасно.

— Какво? — попита Чаровна.

— Вероятно е бесен, че няма контрол над гривната.

— Дори и да си права — каза кралицата, — все още не мога да разбера защо виниш Зорган за това? — Тя посочи към вира.

Сребърната фея се поколеба, преди да отговори. От целия ужас от това, което предполагаше, ѝ се замая главата. Но прошепна:

— Възможно е да е използвал заклинание, за да накара Агапого да пресуши вира. Този... призрак, който видях. Това беше...

— Агапого! — възкликна кралицата. — Драконът на Сребърния вир ли? Но това е само легенда! Измислена история, която обожавах да чета като малка...

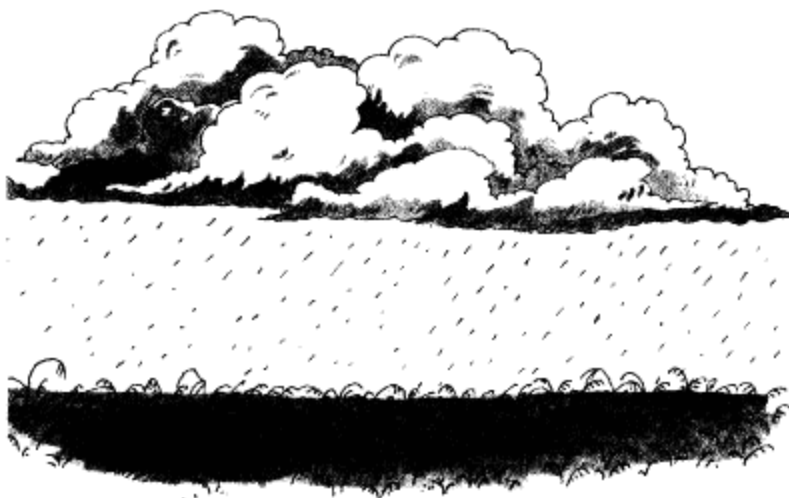
Чаровна замълча. Начинът, по който Сребърната фея я гледаше, я накара да осъзнае, че е говорела абсолютно сериозно.

— Възможно е духът на дракон да бъде призован — обясни Сребърната фея. — Но се прави много рядко и само магворт би извършил такова нещо.

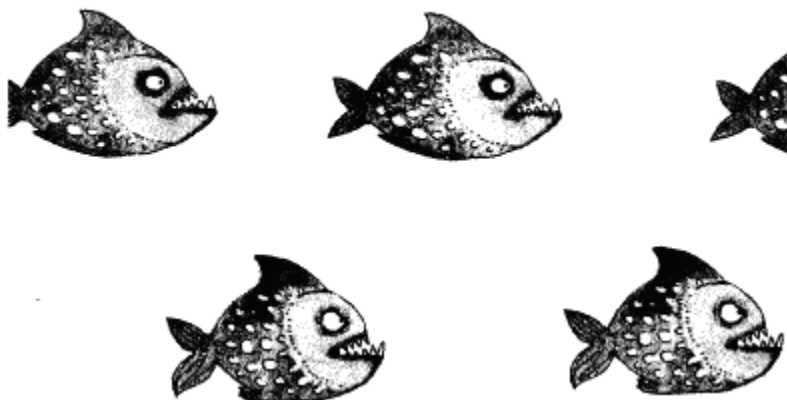
Чаровна въздъхна тежко, когато осъзна истинското значение на думите, които мъдрата жена казваше. Инстинктивно понечи да закопчае гривната си с талисмани, за да се успокои. Но тя не беше там.

— Чувствам се толкова безсилна без моята гривна — сподели тя. — Сега повече от всякога имам нужда от нея!

Откакто гривната ѝ с талисмани беше открадната, нещата се бяха променили към лошо. Беше настъпила драстична промяна в климата — всички говореха за това! Повечето летни култури бяха унищожени от силните дъждове, нехарактерни за тази част на годината.

Реката на двете луни беше излязла от коритото си и беше заляла близките ниви. И като за капак няколко скрили^[1] бяха избягали от езерото в замъка на Морбреция; местните фермери съобщиха, че са ги видели да се хранят с останките на удавените животни. А сега и загубата на сребро! Лоша работа. Този хаос трябваше да спре и гривната, и талисманите да се върнат на своята притежателка.

Сребърната фея прочете мислите ѝ и реши да ѝ каже добрите новини за гривната, за да повдигне настроението ѝ.

— Имаме... напредък — каза тя, като подбираще думите си внимателно. — Спомняте ли си, че Ви бях споменала за търсачката на талисмани Сезам Браун?

— Да — отвърна Чаровна.

— Открила е гривната Ви — продължи Сребърната фея, наблягайки на думата „гривна“.

— Страхотно! — възкликна Чаровна. — Къде е тя?

Жената си пое дълбоко дъх.

— Сезам я е оставила на сигурно място в Чуждия свят — обясни тя. — Гривната е открита... но само с един от талисманите — сърцето. Другите дванайсет са изчезнали.

Главата на Чаровна се замая от вълнение. Окуражи се, като разбра, че гривната ѝ е била намерена, но сега, когато стана ясно, че дванайсетте талисмана ги няма, почти се разплака.

— Сезам ще се върне ли? — попита тя. — Ще ни помогне ли да открием липсващите талисмани?

— О, да! — увери я с усмивка Сребърната фея. — Сезам Браун ще се върне!

---

[1] Малка риба, която се храни с мърша. — Б.пр. ↑

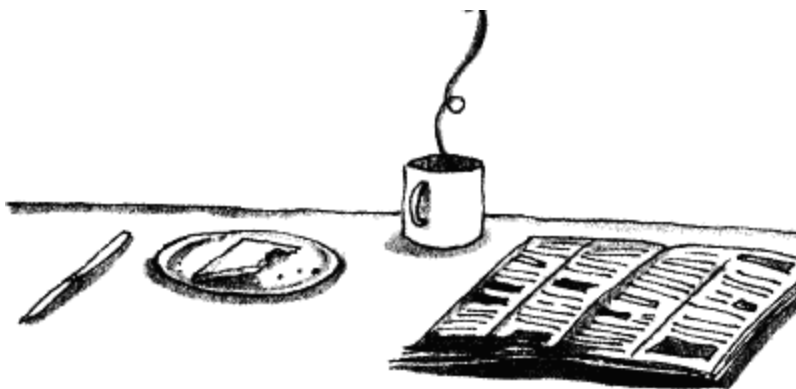
ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сезам и Мади станаха много рано на следващата сутрин, нетърпеливи да отидат на езда. Бяха се измили и закусили много преди Ник да влезе в кухнята.

— Хайде, тате! — подкани го Сезам и погледна часовника си. — Не искаме да закъснеем заради теб!

— Добре де, вие печелите — отвърна Ник. — До пет минути ще съм готов.

Той сипа в термоса си чаша кафе, грабна един сандвич и праметна камерата си през рамо. Нали работеше като фотограф за вестник „Дейли таймс“.

Докато караше момичетата към конюшните, двете си говореха на задната седалка:

— Надявам се да мога да поия Сребърен днес — каза Сезам. — Той е любимото ми пони.

— Аз харесвам Кифличка — каза Мади. — Има толкова мекичък нос.

— Съжалявам, че не мога да остана да ви гледам как яздите — каза Ник. — Трябва да участвам в благотворителното бягане.

Сезам се засмя.

— Няма да бягаш, тате — каза тя, — само ще снимаш.

— Правилно — отвърна Ник.

Всички избухнаха в смях.

— И все пак звучи страхотно — каза Мади. — Искам да стана фотограф.

— Аз ще стана журналист, като мама — каза Сезам. — Можем да бъдем новинарски екип, Мади! Аз ще бъда репортерът, който пише всички интересни новини, а ти ще правиш снимките.

Госпожица Лък разпределяше ездачите и понитата за първия урок. Тя беше с къса коса, оформена в хубава прическа, и носеше елегантно елече за езда и брич.

— Здравейте! — поздрави тя Сезам и Мади, когато пристигнаха.

Ник я виждаше за първи път и се представи:

— Аз съм Ник — каза той. — Бащата на Сезам.

— Здравейте! — отговори тя. — Аз съм Джоуди. Джоуди Лък.

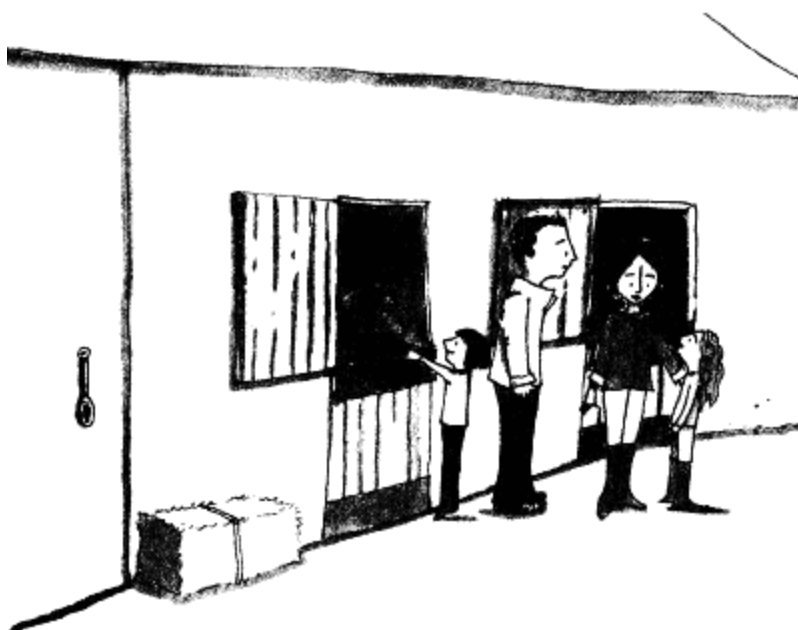
И двамата си стиснаха ръцете.

— Съжалявам, но няма да мога да остана да погледам — каза Ник, въпреки че наистина му се прииска да остане, когато видя красивите сини очи на инструкторката. — Работа, знаете как е — измърмори той леко притеснено.

— Няма проблем — отвърна с усмивка Джоуди. — Може би някой друг път? Сезам се справя много добре.

— Да — отвърна Ник. — Определено. Чао, Сезам! Чао, Мади! Довиждане, госпожице...

— Джоуди — поправи го тя. — Наричай ме Джоуди.

Ник остави момичетата да се разхождат по площадката и си тръгна.

— Може ли да яздя Сребърен днес? — помоли Сезам.

— За съжаление, не — отвърна Джоуди. — Подковата му падна. Ковачът ще дойде по-късно. Можеш да гледаш как го подковават, ако искаш.

Момичето кимна ентусиазирано.

— Може ли и аз да гледам? — попита Мади.

— Разбира се, че може — отговори инструкторката. — А сега да видим кои понита ще яздите днес.

Имаше шестима начинаещи тази сутрин. Сезам щеше да вземе кафяво пони на име Фъдж, а Мади — Кифличка. Под командите на Джоуди двете започнаха да водят понитата в ход, в тръс и в галоп, като слушаха внимателно всяка нейна дума.

В края на урока Сезам и Мади тъкмо сваляха седлата и юздите от своите животни, когато Джоуди се показва на вратата.

— Ковачът дойде и ще започва работа — каза тя.

Те бързичко се отправиха към двора, където беше паркирана караваната му. Приличаше на ковачница на колела. Вътре се намираха всички инструменти, от които имаше нужда. Имаше дори малка пещ. А точно до караваната стоеше Сребърен. Едно по-голямо момиче го държеше и му говореше успокоително, докато чакаше да го подковат.

През това време ковачът нагряваше подковата в пещта. Той видя Сезам и Мади и вдигна поглед:

— Здравейте! — каза той, като взе подковата от пещта с метални щипки. Беше нажежена до червено.

Двете момичета се ужасиха при вида ѝ.

— Ооо, горкичкят Сребърен! — възкликна Сезам. — Няма ли да го боли?

Ковачът поклати глава.

— Не — отвърна той и започна да изчуква подковата във формата на наковалнята. — Копитото е като вашите нокти, виждате ли? Понито не усеща нищо.

— Много се надявам — прошепна Мади, обзета от страх при мисълта, какво щеше да последва.

Тя се вкопчи в Сезам, докато двете гледаха как ковачът слага нажежената подкова на копитото на Сребърен. *Шиииииш!* Копитото изцвърча и се образува облак дим. Облакът бе съвсем обичаен в този случай. Но това, което последва — не.

Сезам и Мади продължаваха да се взират занемели в пушека. Държаха се здраво една за друга, сякаш облакът щеше да ги отнесе. Сега той се превърна по-скоро в сребриста мъгла. А точно по средата имаше една лъскава подкова, която се въртеше ли, въртеше, въртеше, въртеше...

Сезам усети, че краката ѝ се отделят от земята и че Мади все още я държи за ръка, а после се потопи в мъглата. Изведнъж духна вятър и двете момичета започнаха да падат... да се въртят... нагоре-надолу, докато изведнъж...

Пляс! Пляс!

И двете се оказаха до шия във вода.

ПЕТА ГЛАВА

Величественият пръстенорог^[1] Станца беше първият, който забеляза тяхното пристигане. Като всичките дванайсет пазачи на портите, той стоеше на пост и зорко следеше за появата на Сезам Браун — търсачката на талисмани от Чуждия свят. Кралица Чаровна бе предупредила пазачите да очакват пристигането ѝ по всяко време.

Станца потръпна от любопитство. Очакваше една търсачка на талисмани, а не две. И коя от двете беше Сезам Браун? Остана на брега на реката в очакване да разбере...

— Какво по... — пляскаше с ръце във водата Мади и се оглеждаше притеснено за Сезам. — Плувай към брега! — извика приятелката ѝ, която вече се опитваше да плува натам.

Двете все още бяха облечени в дрехите си за езда, което допълнително затрудняваше плуването им. Сезам бързо напредваше, но изведнъж забеляза малка черна перка да пори повърхността от дясната ѝ страна.

— Пазете се от скрилите! — извика Станца.

Мади плуваше кучешката недалеч от приятелката си.

— Какво е това? — попита тя.

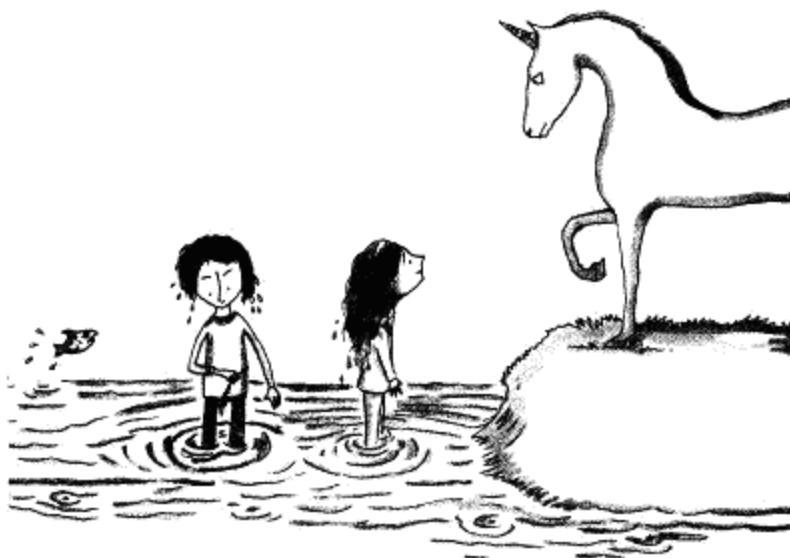
— Плувай бързо! — разясни Сезам.

Накрая Сезам успя да се добере до хлъзгавия бряг и се изправи точно пред Станца. Шокът от падането в реката бе бързо изместен от огромната радост, че отново се намираше в Каризма. Чу се някакво шляпане и Мади изпълзя на брега.

— Праведен ден! — поздрави ги Станца, като се поклони с извития си рог първо към Сезам, след това и към Мади, и попита:

— Коя от вас е Сезам Браун?

— Аз! — извика силно Сезам, докато изстискваше мократа си коса. — А това е най-добрата ми приятелка Мади Уеб.

— И двете ли сте търсачки на талисмани? — запита пазачът.
Сезам погледна Мади и отвърна:

— Да! — отговори тя. — Тук сме, за да потърсим липсващите талисмани.

В това време Мади стоеше безмълвна и мокра до кости. Да вярваше ли на очите си? Толкова непознати неща накуп, а сега се оказа и търсачка на талисмани!

Станца се представи.

— Аз съм Станца — представи се той. — Пазач на портите номер две.

— Здравей! — отвърна плахо Мади, загубила ума и дума.

— Извинявам се за портата — каза създанието, небрежно махайки с копито към близкия храст. — Страхувам се, че е трудна за откриване.

Сезам и Мади различиха малката дървена порта, обрасла с бяло изтравниче.

— Нищо чудно, че сме я пропуснали — каза Сезам.

— И се поизмокрихме малко... — добави Мади, а водата не спираше да се стича по краката ѝ.

— Квисто! Колко съм глупав! — каза Станца.

Насочи извития си рог право към тях и те почувстваха как ги обгръща струя топъл въздух. За нула време дрехите им отново бяха сухи.

— Благодаря! — извикаха в един глас двете приятелки.

Сезам набързо се огледа наоколо, нищо не й изглеждаше познато, а и по-голяма част от земята беше наводнена. Някои от нивите бяха целите под вода.

— Къде се намираме? — попита тя пазача на портите.

— Край Реката на двете луни — отговори Станца, след което посочи скалистата планина наблизко. — А това е Щастливата планина, където се намира нашият известен Сребърен вир!

— Какво е това? — попита Сезам.

— Ах, не знаете ли легендата за Сребърния вир? — попита замислено Станца.

— Не — отвърнаха Сезам и Мад.

— Тогава — каза пазачът — ще се наложи да ви я разкажа...

Легендата събуди интерес у Сезам — както винаги любопитна да разбере всичко — но тя искаше по-бързо да започнат да търсят талисманите. Нямаха време за легенди! Станца обаче вече беше започнал своя разказ и щеше да бъде грубо от тяхна страна да си тръгнат. Затова момичетата седнаха на брега и заслушаха.

Пръстенорогът разказа подробно легендата за Агапого и нейното огромно сребърно съкровище.

— Горкичият дракон! — извика Сезам, когато разказът завърши. Мисълта, че животно можеше да бъде наранено, винаги я разстройваше.

— Ужасно! — пригласи й Мад.

— Така е — отвърна Станца. — Ужасен е начинът, по който Агапого е умряла. Но наследството ни от нея е Сребърният вир. Той

има магически способности. Сребърната фея използва сребро от него, за да направи гривната и талисманите на кралица Чаровна...

— Талисманите! — сепна се Сезам и скочи бързо на крака. Искаше ѝ се да разпита Станца за Сребърната фея, но знаеше, че е време да тръгват.

— Хайде, Мади! — подкани я тя. — Да започнем от градините на двореца!

— Където си намерила гривната и сърцето ли? — попита Мади.

— Да — отвърна Сезам. — Другите талисмани може също да са там. Тръгнах си толкова бързо миналия път, може да съм ги пропуснала.

И двете момичета казаха довиждане на Станца и тръгнаха.

— Порта номер две се затваря, когато луната се появи на небето — извика той след тях. — До правда^[2]!

Момичетата тъкмо минаваха покрай онази част от храстите, която Станца им бе показал, когато чуха плясване на криле.

Мади направи крачка напред, за да погледне по-отблизо. Първоначално не забеляза нищо, но след малко видя нещо да блести сред листата. Можеше да се закълне, че това бе око, чисто като кристал, което се взираше в нея. Но когато погледна отново, то вече беше изчезнало.

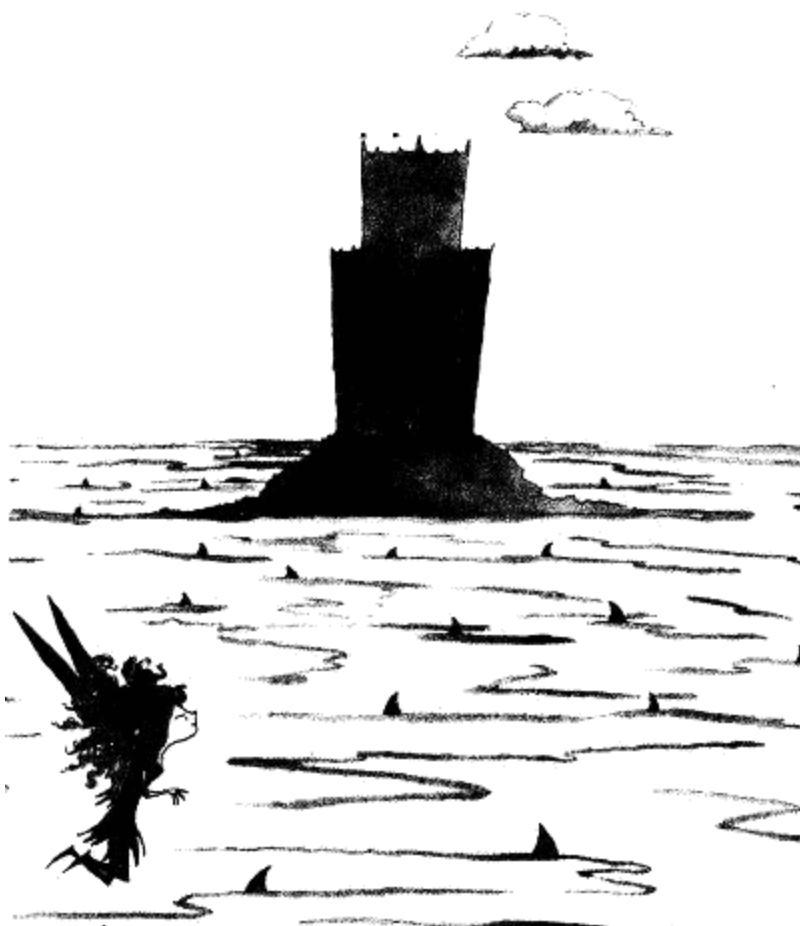
---

[1] Забележително създание, което има магически рог. Той му служи за много неща. — Б.пр. ↑

[2] Довиждане! — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Никс и Дина излетяха като вихър от кулата на Зорган. Скоро след това се разделиха — всяка от бездушните феи имаше своя мисия, дадена ѝ от Господаря...

„Аз съм Дина. Моята мисия е да попреча на Морбреция да открие талисманите. Няма да се проваля. Ха! Няма къде да мърда, ще видите.

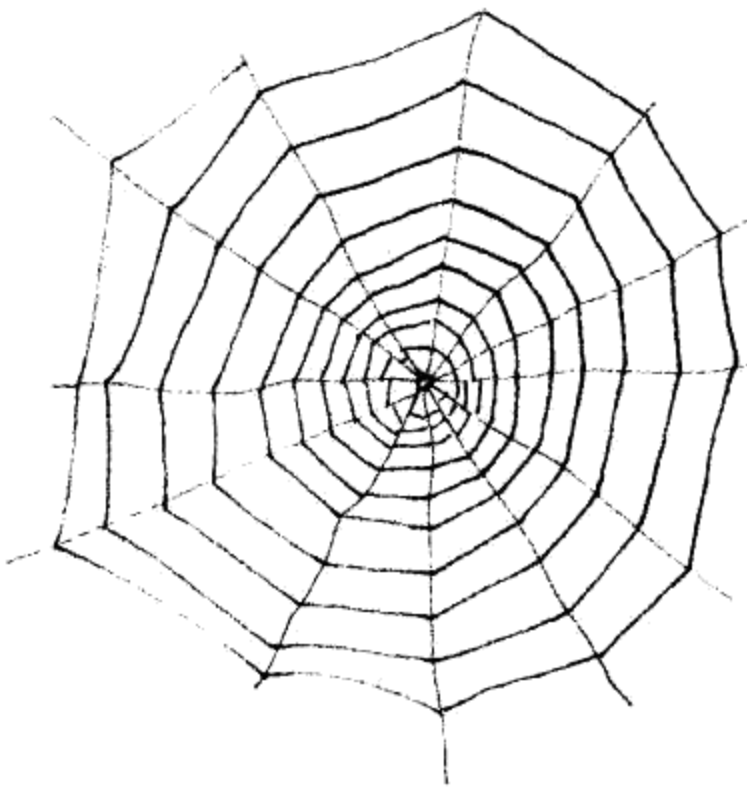
Намерих двореца на Морбреция без никакъв проблем. Принцесата живее близо до Черната гора, на остров в средата на езерото със скрили.

Скрилите са ужасно опасни, но аз не се страхувам от тях! Плъзнах се по повърхността на водата и се приземих на скалистия риф под стената. Със зоркия си поглед огледах двореца. За секунди научих разположението на всяка врата и всеки прозорец.

Забелязах мишената си! Морбреция беше в стая на приземния етаж. Даваше заповеди на слугата си. Отлично! Тя беше точно там, където исках да бъде. Огледах се наоколо. Нямах никого. Прекрасно! Време беше да се захващам за работа.

Извадих шишенце с твърди кристали за паяжини от туниката си и го насочих към един от прозорците... Скоро принцесата паяк щеше да попадне в моята твърда паяжина!“

„Аз съм Никс! Моята мисия е да открия чужденката Сезам Браун. Заклинанието за памет на моя господар ми напомни, че тролът, отговарящ за Порта номер едно, знае това-онова за нея.

Първо ще отида при него.

Ха! Напълно го изненадах. Лягаше за следобедна дрямка... Мързел! Но бързичко се събуди, когато започнах да го дърпам за брадата.

— Кажи ми как изглежда Сезам Браун! — настоях аз и го дръпнах за брадата силно.

И той описа точно как изглежда тя.

По-късно се натъкнах на едни грибъли в Черната гора. Единственият, който говореше, беше гнусно миришещ грибъл на име Върг — е, по-скоро цвърчеше де! Той ми каза за няколко тунганори, които трябвало да знаят всичко за Сезам. Затова отлетях да ги търся. Скоро ги намерих — майка на име Хоб и нейното бебе — Фиг. Живееха близо до Щастливата планина. Скрих се зад едно дърво и... сграбчих Фиг. После го обърнах надолу с главата!

— Мамооо! — викаше той.

Наистина го изплаших. Ха-ха!

Хоб се страхуваше, че мога да направя нещо на бебето й и не след дълго ми разказа всичко, което знаеше за Сезам.

Мислех си, че за момента имам достатъчно новини за господаря си. Но нещо странно се случи и промени плановете ми...

Докато летях над Реката на двете луни, видях две момичета да падат във водата. Едната от тях беше Сезам Браун!

Бърза като стрела, аз се скрих в един храст, за да мога да чуя какво си говорят с пазача на портата. Две търсачки! Не можех да

повярвам какъв късмет извадих! Реших да проследя момичетата и после да разкажа на Зорган какво са намислили. Но като минаха през мястото, където се криех, се случи нещо ужасно. Крилата ми се заклешиха на един клон. Започнах отчаяно да пляскам с криле, но стана по-зле.

Накрая успях да се измъкна, но крилата ми бяха раздрани и трябваше да ходя! Не биваше да ги изпускам от поглед. Страх ме е да си помисля какво ще направи Господарят с мен, ако се проваля с мисията си.

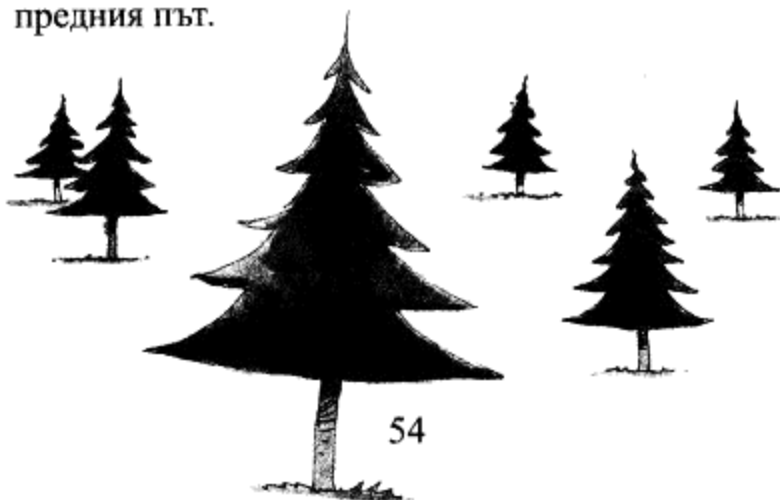
Трябва по-скоро да хвана тези търсачки на талисмани...”

СЕДМА ГЛАВА

— Видях мост — каза Сезам. — Да минем по него и да отидем до Черната гора. Можем да намерим пътя до двореца оттам.

Момичетата имаха лошо предчувствие, когато преминаваха от светлия и слънчев следобед към хладната тъмна гора. Докато си проправяха път по тясната пътечка между дърветата, наоколо беше мистериозно тихо. От едната страна бяха ниските склонове на Щастливата планина, където имаше много камъни, покрити с мъх, а от другата страна — изсъхнали елови дръвчета, чиито хлъзгави иглички бяха засипали цялата пътечка. Сезам знаеше, че се намират в напълно различна част на гората от тази, през която беше минала предния път.

предния път.

— Иска ми се да бях поискала карта от Станца! — сподели тя с Мади.

Не вървяха още дълго и Сезам застина на място. В същото време Мади се беше обърнала, за да разбере откъде идва шумоленето в храсталака, и се блъсна право в нея.

— Сез! Трябваше не само... — започна да негодува тя.

— Шшт! Заслушай се! — прекъсна я Сезам.

— Някой пее! — изненада се Мади.

Песента зазвуча сред дърветата и разцепи тишината наоколо.

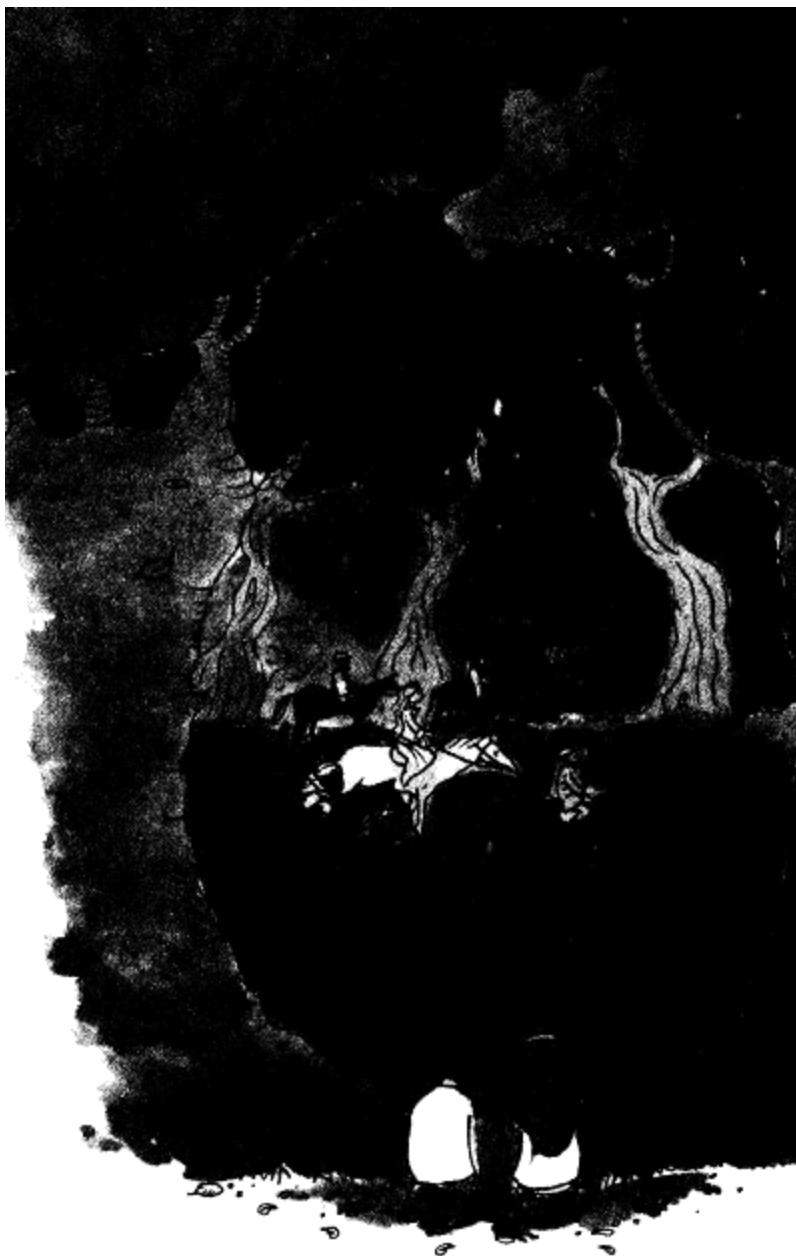
— Идва оттам — каза Сезам. — Хайде!

И те започнаха да си проправят път през заплетените клони, като спираха от време на време, за да чуят отново откъде идва песента. Със сигурност беше наблизо.

— Има и друго нещо — каза Мади, махайки клонче, отрупано с листа, от лицето си. — Сигурна съм, че чух цвиленето на кон!

— И аз го чух — отвърна Сезам. И след няколко секунди... — Виж!

Малко по-нататък няколко ездаци яздеха в тръст по една голяма пътека. Четирима униформени гвардейски офицери на лъскави черни коне съпровождаха красива млада жена, яхнала настрани чисто бял кон. Тя беше облечена с яркочервено елече за езда и пола, а върху дългата си коса носеше сребърна диадема. Всички пееха.

Сезам ахна.

— Това сигурно е кралица Чаровна — прошепна тя.

— Ауу! — възкликна Мади.

И наистина беше тя. Чаровна се прибираше от Щастливата планина след посещението си на Сребърния вир. Бе яздила умислена до тук. Само преди няколко дни беше посетила неколцина фермери, чиито посеви бяха унищожени от наводненията. Опитала се беше да ги успокои, но думите не можеха да компенсират загубата на ценните им посеви.

Всичко вървеше на зле, откакто гривната и талисманите ѝ бяха изчезнали!

Когато си спомни за гривната, тя си припомни и песента, която звучеше на коронясването ѝ, когато за първи път Сребърната фея ѝ връчи магическите талисмани. Песничката беше приятна и всички знаеха думите, затова се обърна към офицерите и им каза:

— Хайде да изпеем „Песента за талисманите“! Винаги повдига настроението ми!

Така и направиха.

*„Тринайсет талисмана
на сребърна гривна
пазят земята ни
плодородна и мирна.
Нека този дар
за кралицата добра
предпази Каризма
от всяка беда.
Но о, послушайте вие,
те заедно трябва
да останат на всяка цена!
Фенер, звезда и луна
осветяват пътя ни в нощта.
Сребърна монета и ключе,
и делфин от сребърно море,
подкова, котка, детелина
щастие са за мнозина.
Снежинка, мида, пеперуда,
държат се те една за друга.
Но без сърцето накъде?“*

Сезам и Мади бяха достатъчно близо, за да чуят думите, докато Чаровна и нейните офицери преминаваха.

— Песента е за талисманите! — каза Сезам и започна да вика и да маха с ръце с надеждата, че Чаровна може да ги забележи.

Но кралицата гледаше право напред, а веселата песничка приглушаваше виковете на Сезам. Разочаровани, момичетата седнаха на тревистата пътечка, покрита с пресни следи от копита.

— Можем да ги последваме до двореца! — предложи Мади, докато гледаше как ездачите сменят посоката си.

Но преди Сезам да отговори, се чу вик от близкия храст:

— *Сезам!*

Две тунганори изскочиха пред нея. Бяха Хоб и Фиг!

Сезам толкова се зарадва да ги види, че ги запрегръща, и когато Мади се обърна, Сезам буквално се бе изгубила в купчина розов пух!

След като Сезам им представи Мади, Хоб разказа на момичетата всичко, което се бе случило, след като за последно видя Сезам да тича към портата.

— Толкова се страхувах, че грибълът ще те хване — каза Сезам.

— Накарах го да ме гони в кръг! — отвърна Хоб. — И той бързо се отказа.

Мади бе гушнала Фиг, докато слушаха разказа на Хоб. Когато стигна до момента с феите, Мади прояви интерес.

— Мисля, че видях нещо, когато се сбогувахме със Станца! — каза тя. — Око... нещо пляскаше с криле... може да е било фея!

Хоб се разстрои и заплака.

— Аз съм виновна за всичко — изхлипа тя. — Феята искаше да знае всичко за теб, Сезам и аз... аз... й казах всичко, което знаех.

Сезам сложи ръка на рамото на Хоб и я успокои.

— Не се тревожи — каза тя, — как да не се изплашиш, когато онази ужасна фея е заплашвала горкичкия Фиг. Ще я науча аз нея, само да ми падне. Ще видиш!

— Благодаря ти — отвърна Хоб. — Но се пази!

Времето течеше и Сезам нямаше търпение да стигне до двореца и да потърси талисманите. Затова след многото прегръдки и пожелания за успех, момичетата се отправиха по пътя си.

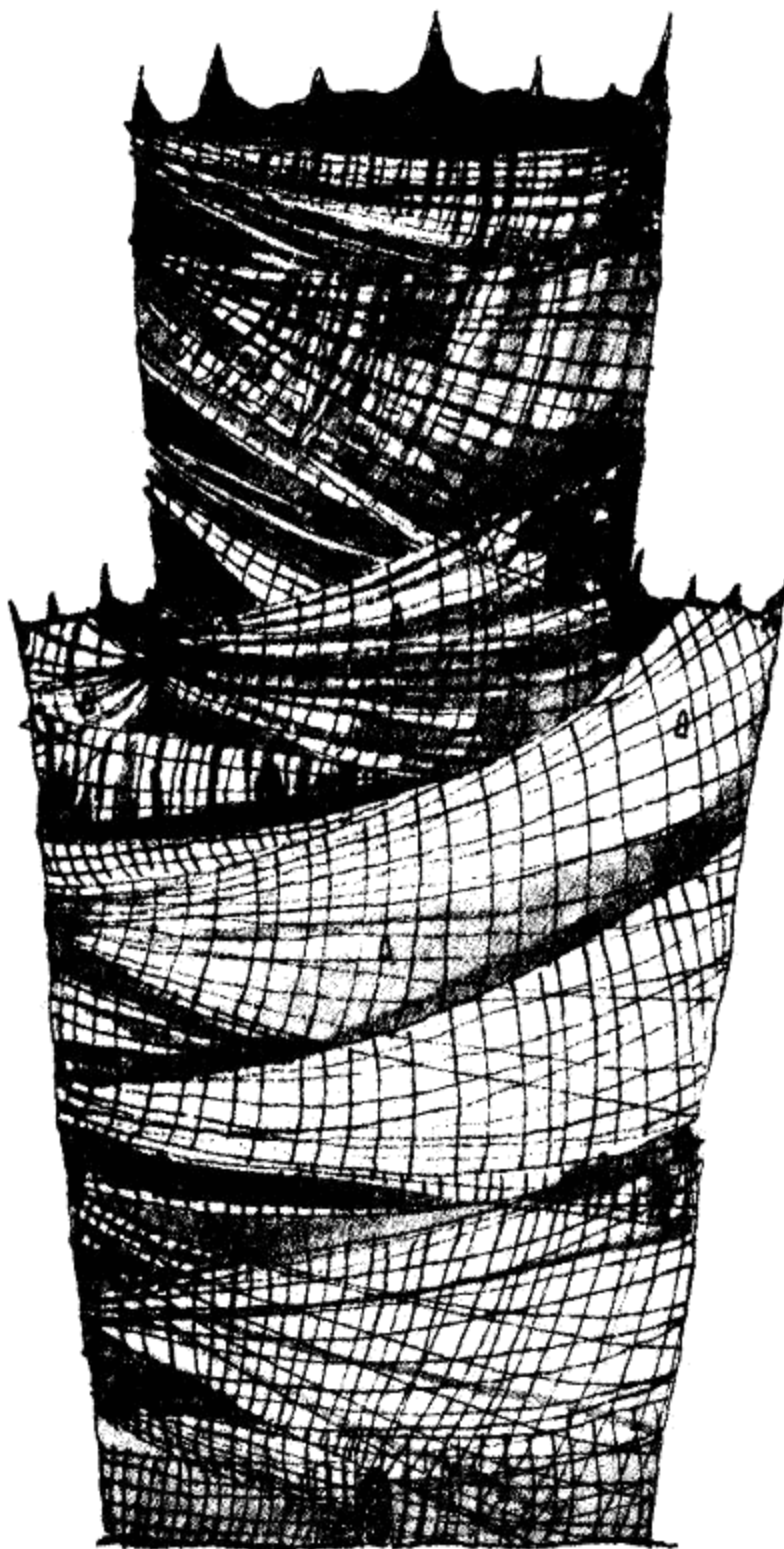

Те обаче не чуха леките като снежинки стъпки на Никс, която следваше момичетата по петите им...

ОСМА ГЛАВА

Гневните писъци на Морбреция се чуваха из цялата гора. Тя беше затворник в своя собствен дворец! Като муха, заклещена в паяжина.

Дина нямаше търпение да довърши задачата си. Беше покрила всички врати и прозорци, всеки процеп и всяка цепнатина със здравата си мрежа. Едно шишенце с твърди кристали и хоп, целият дворец беше в паяжини!

Вътре цареше хаос, защото принцесата бе наредила на слугите да премахнат тази барикада. Но напразно, уви. Мрежите бяха оплетени

така здраво, че всички опити за дърпане или бутане щяха да са без резултат.

— Това е работа на Зорган! — нареждаше Морбреция, докато крачеше нагоре-надолу като животно в клетка.

Тогава тя спря до прозореца и погледна през образувалата се решетка. В далечината се виждаше дворецът на Чаровна.

— А може би милата ми малка сестричка е разбрала, че съм откраднала ценната ѝ гривна — не спираше да се ядосва тя. — Може би тя е сторила това...

Досецайки се за друга възможност, тя стисна юмруци и тропна с крак.

— Онази чужденка! — изсъска тя. — Ако Сезам Браун е била толкова глупава, че да се върне отново... ако тя е отговорна за това

безчинство, жестоко ще съжалява! Никой, който се е осмелил веднъж да се изпречи на пътя ми, не е успявал да се измъкне. Никой!

* * *

Известно време Сезам и Мади вървяха по следите от копита. Така стигнаха до края на гората, където Реката на двете луни се вливаше мудно в едно езеро до двореца.

Земята покрай реката беше блатиста и следите се губеха. Следобедното слънце бе започнало да се скрива зад дърветата и Сезам с ужас осъзна, че не им остава много време, а все още не бяха стигнали до двореца на Чаровна.

— Става късно, а все още не сме намерили нито един талисман! — притесни се тя.

— Кога трябва да се върнем при портата? — попита Мади.

— Когато луната изгрее — отвърна приятелката ѝ. — Когато и да е това.

Когато погледна часовника си, с радост установи, че циферблатът му мистериозно се бе променил и показваше часа в Каризма. Както бе станало и при предното ѝ идване тук.

Момичетата спряха набързо, за да видят как работи. Тогава се чу оглушителен вик.

— Какво беше това? — възкликна Мади.

— Дойде от двореца — отвърна Сезам.

— Звучеше така, сякаш някой е в опасност — добави Мади.

— О, не! — отвърна Сезам с лека нотка на отчаяние.

Тя се разкъсваше между това, да изпълни мисията и да потърси талисманите или да помогне на човека в беда! Накрая реши, че е добре да проверят какво се случваше.

— Да видим дали можем да помогнем — каза.

Двете преминаха внимателно през мочурливото блато, за да стигнат до моста, който щеше да ги отведе от другата страна на езерото. Дворецът се издигаше пред тях, мрачен и неприветлив. Те забелязаха, че всяка врата и всеки прозорец бяха покрити с тънка, но здрава мрежа. Влизането или излизането от двореца изглеждаха невъзможни.

— Ами сега? — попита Мади и в този момент нов писък прониза въздуха.

Момичетата погледнаха нагоре и видяха на върха на кулата сянката на жена, с коса, развявана от вятъра. Беше Морбреция. Бе ги забелязала през назъбения парапет. Сезам и Мади ѝ помахаха, но тя отговори на приятелския им жест с ръмжене.

— Балам чуждоземци! — изрева тя. — Мислите си, че можете да ме победите, а? Е, в грешка сте! Ще накарам да ви хвърлят в езерото. Ей сега ще станете храна на скрилите!

— Страхотно, няма що — каза Сезам, разтреперана от заплашителния тон на Морбреция.

— Коя е тя? — попита Мади и се скри зад гърба ѝ. — Какво смята, че сме направили?

Но преди Сезам да има възможността да отговори, воня на вмирисана риба изпълни въздуха.

— Гадно! — възмути се Мади и запуши носа си.

— О, не! — изстена Сезам.

Стомахът ѝ се сви при мисълта за източника на миризмата. И когато се обърна, се оказа лице в лице с най-големия си кошмар...

От другата страна на моста пътя им препречваше банда грибъли, предвождана от най-големия грибъл — Върг.

Маги изкрещя и се долепи плътно до Сезам. Върг тръгна бавно към тях, а от тялото му се стичаше лигава слуз.

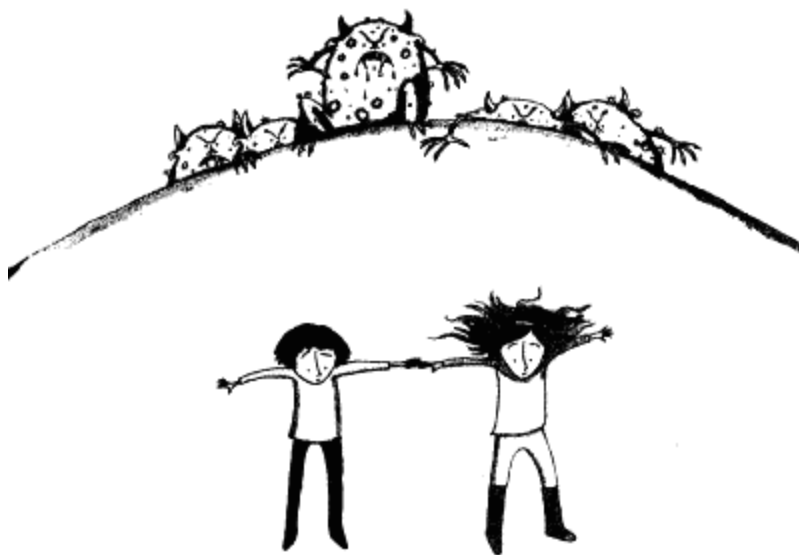
— Шшезам Браун! — процеди той подигравателно през тънките си люспести устни. — Най-пошле!

За момент Сезам и Мади замръзнаха на място. Но пронизителния вик на Морбреция прекъсна Върг.

— Не стойте просто така, магворт! Хванете ги! Хайде! На момента! И ме измъкнете оттук!

И тук за секунди станаха много неща.

Сезам хвана Мади за ръката и заедно скочиха от моста на скалите точно в основите на двореца. Грибълите ги подгониха, като подскачаха тромаво по моста и грухтяха като прасета, а Морбреция ги проклинаше, задето са толкова бавни. Никс пък, която тайно следеше Сезам и Мади, без да иска попадна заклещена между грибълите!

— Уууф! Ау! Ау! — пискаше тя.

Цялата се вмириса на риба и се покри със слуз. И така Никс се призна за победена. Измъкна се, за да се върне в кулата на Зорган, където щеше да изтърпи гнева на своя господар.

Междувременно Сезам и Мади пъргаво скачаха от скала на скала, а водата покриваше краката им. По повърхността на езерото тук-там се мяркаше малка назъбена перка...

Когато заобиколиха двореца, грибълите вече не се виждаха и те започнаха да се катерят бързо по скалите, за да не се превърнат в плячка на скрилите. Накрая момичетата спряха за минутка, за да си поемат въздух. И тогава я видяха!

— О, Мади! — извика Сезам. — Погледни!

Там, върху един камък, точно до крака ѝ, стоеше малка сребърна подкова.

— Сез! — извика развълнувано Мади. — Ти откри още един талисман!

— Ние го открихме! — поправи я Сезам и побърза да го вдигне.

Постави го на дланта си — беше идеална миниатюрна подкова и имаше дори малки сребърни дупчици за гвоздеи.

— И ще бъде мой! — извика груб глас, точно зад тях.

Момичетата се обърнаха и видяха фея с огненочервена коса и ярки, кристални очи. Беше насочила към тях шишенце с твърди кристали. Дина.

— Дайте ми талисмана! — заповяда тя.

— В никакъв случай! — отвърна Сезам, която бързо се съвзе от изненадата да срещне истинска фея, и стисна здраво подковата в юмрука си. С талисмана в ръка, който междувременно бе започнал да се загарява, се чувстваше напълно защитена. Затова бе дошла! Бе й писано да открие подковата!

— Дай ми го — изсъска Дина, — или...

— ... или какво? — прекъсна я Мади.

— Ще ви напръскам с това! — заплаши Дина. — Видяхте какво се случи с двореца, нали?

Да, бяха видели. И не се съмняваха, че Дина много ще се забавлява да направи същото и с тях. Освен това вече се чуваше и пуфтенето на грибълите, които приближаваха с всяка минута. А вонята беше просто ужасна.

— Да плуваме! — прошепна Сезам на Мади и бързо пхна подковата в джоба си. Тя нямаше да се предаде!

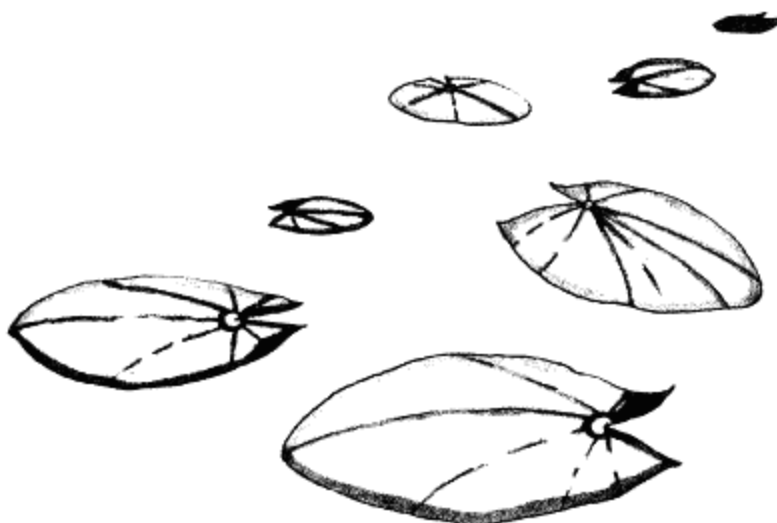
Дина обаче чу.

— Няма да стигнете далече — каза тя. — Езерото е пълно със скрили. Ще ви изядат за грикъл^[1]!

Сезам погледна във водата и забеляза блясъка на перка. Спомни си и заплахата на Морбреция и разбра, че Дина бе права. Но това беше единственият им начин да се измъкнат. Двете луни на Каризма се бяха показали вече на небето. Трябваше да рискуват, и то бързо!

Тогава Мади забеляза някакви растения, които се появиха на повърхността на езерото с появата на луните. Гигантските лунни

лилии бяха навсякъде, а гигантските им листа изплуваха на повърхността на водата — като каменни плочи...

— Бързо! — каза Мадри, сграбчи Сесам и я дръпна от другата страна на скалите. — *Тичай!*

Хваната неподготвена, Дина изгуби равновесие. Тя изстреля струя от твърдите кристали към момичетата, но пропусна и улучи два грибъла, покривайки ги с твърда мрежа. Върг тръгна тромаво към нея и Дина излетя толкова бързо, колкото можеха да се движат крилата ѝ.

Търсачките на талисмани трябва да преминат през езерото на Морбреция, което е пълно с месоядни скрили!

Можете ли да им помогнете да открият безопасен път през водата?

---

[1] Една секунда в нашія свят. — Б.пр. ↑

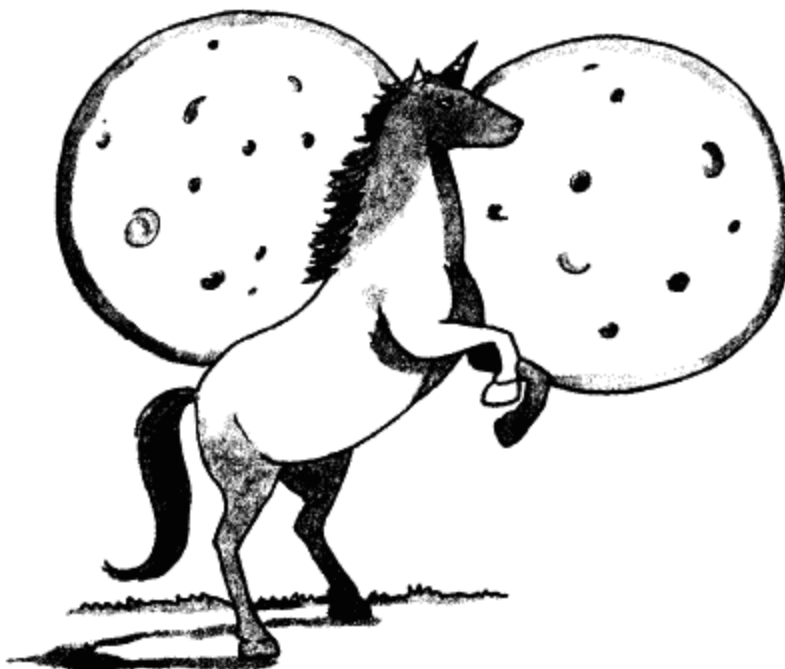
ДЕВЕТА ГЛАВА

Мади тръгна първа, като скачаше от една лунна лилия на друга, а Сезам я следваше неотлъчно. Водата под тях се пенеше страховито, обезумелите от глад скрили скачаха във въздуха и се опитваха да ги захаят с острите си като бърснач зъби. Въпреки това момичетата успяха да стигнат на безопасно място. Сега, докато бързаха напред, те чуваха далеч зад тях проклятията на Морбреция, които ехтяха над цялото езеро. Грибълите се страхуваха от скрилите и се бяха отказали да ги гонят, а яростта на принцесата не можеше да се опише с думи.

Сега техен враг беше времето! Сезам погледна часовника си. Двете луни в центъра на циферблата бяха почти заели позициите си над Щастливата планина. Когато стигнеха до върха ѝ, луните щяха да изгреят.

Двете момичета тичаха по пътеката покрай реката — за щастие, от страната, от която беше портата. Там ги чакаше Станца, а около храста танцуваха звездички.

— По-бързо! Тичайте! — окуражаваше ги Станца, докато потропваше с копито.

И когато двете луни се издигнаха над върха на Щастливата планина, Сезам и Мади скочиха в сребристата мъгла и преминаха през портата...

* * *

— Готово, успяхме! — каза ковачът, като избърса ръце в кожената си престилка. Сребърен стоеше и гордо демонстрираше четирите си нови подкови.

— Добро момче! — потупа го по гривата Джоуди и му даде лакомство. — Сезам, би ли отвела Сребърен до конюшната вместо мен? А ти, Мади, ще напълниш ли яслата му със сено, ако обичаш?

— Аз такова... да — отвърна Сезам колебливо.

— А? — попита Мади замаяна.

Джоуди ги погледна загрижено.

— Добре ли сте момичета? — попита тя.

— Да, всичко е наред! — кимна с глава Сезам и разтърка очите си. — Добре сме, нали, Мади?

Приятелката ѝ кимна в знак на съгласие, въпреки че все още виждаше звездички пред очите си.

— Аха — отвърна тя.

— Ето — каза Джоуди, като взе една от старите подкови на Сребърн и я даде на Сезам. — За късмет!

— Благодаря! — отвърна момичето и се усмихна широко. — Хайде, Сребърн!

* * *

По-късно в стаята на Сезам двете момичета седнаха на леглото ѝ и обсъдиха всичко, което им се беше случило. Кутийката за бижута стоеше отворена на нощното шкафче на Сезам, а вътре бяха гривната на кралица Чаровна и вече два талисмана — сърцето и подковата.

— Все още не мога да повярвам, че бяхме там — каза Мади. — Сякаш всичко беше насън.

— Беше истинско! — отвърна развълнувано Сезам. — Отидохме заедно в Каризма! Ние сме екип, Мади, сякаш си го пожелахме, помниш ли?

— Да! — отговори Мади. — Най-добри приятелки и...

— Търсачки на талисмани! — довърши Сезам. — Сега и двете участваме. Това е нашата тайна. Не трябва да казваш на никого! Поне засега. Обещава ли?

Мади кимна.

— Обещавам — каза тя, като кръстоса пръсти и ги насочи надолу. Това бе техният таен знак, който значеше: „Ще спазя думата си“. След което се пошегува: — И без това никой няма да ми повярва, ако му кажа!

Двете избухнаха в смях, а после Сезам стана сериозна. Все още единайсет от местата в кутийката за бижута бяха празни. Всяко от тях очакваше своя талисман. Мади знаеше точно какво си мисли Сезам.

— Мислиш за това, че трябва да открием всичките, нали, Сез? — попита тихичко тя.

Решителен поглед се появи на лицето на приятелката ѝ.

— Да, трябва да ги откроя! — каза тя и нежно затвори капака на кутийката. — Аз съм търсачка на талисмани. Не мога да се откажа, преди да съм открила всичките!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Сребърната фея се усмихна, когато видя, че още една свещ угасна. Знаеше, че още един ценен талисман е открит. За него бе светела свещта — тази на малката подкова! Сега тя бе в безопасност при Сезам, заедно със сърцето.

Единайсет от тринайсетте свещи все още имаха ярък пламък и търпеливо очакваха талисманът, за който светеха, да бъде открит. И този момент щеше да настъпи, Сребърната фея беше сигурна в това. След онова, което бяха преживели, откакто гривната беше открадната,

тя знаеше, че Сезам Браун ще направи всичко по силите си. Щеше да дойде ден, в който и тринайсетте талисмана щяха да се съберат при кралица Чаровна, на която принадлежаха...

А дотогава Сребърната фея трябваше да се тревожи за Зорган и Сребърния вир! Този глупав магьосник беше стигнал твърде далеч. Каква беше целта му? Да ѝ отмъсти, задето бе направила гривната ли? Или да ѝ навреди, защото не можеше да контролира бижутото?

Мъдрата жена бе успяла да запази една чаша от ценното сребро! И в ума ѝ се роди идея — нещо, което трябваше да направи още преди много луни! Имаше начин да се справи със ситуацията и да успокои духа на Агапого, когото Зорган така жестоко беше използвал.

Но това е друга история, която ще бъде разказана друг път...

Издание:

Ейми Трий. Сребърният вир

Английска. Първо издание

ИК „Ентусиаст“, 2010

Редактор: Мария Чунчева

Илюстрации: Гуен Милард

Коректор: Александра Худякова

ISBN: 978-954-8657-16-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.